

Temperance

SEDÍM NA ŽIDLI, ve stromech nade mnou zpívají ptáci, a já nic necítím.

Nic.

Měla bych něco cítit. Existuje pět fází smutku. Četla jsem o nich v lejtrech, která jsem dostala v pohřební službě.

Popírání, hněv, smlouvání, deprese a přijetí.

Kde je sakra na tom seznamu *nic cítit*?

Proč nemůžu mít vztek? Hněv by byl mnohem snadnější než tahle... prázdnota.

Jsem na dně.

Z čaje v porcelánovém šálku, který mi Harriet vtiskla do dlaní, se už dávno přestalo kouřit, ale já se ještě nenapila.

Moje domácí se vrací z domu, kolem ní se vzdouvá batikovaný kaftan a v ruce drží obálku.

„Temperance, drahoušku. Přišel za tebou nějaký muž.“

Všechny svaly v těle se mi napnou. „Jaký muž?“ zašeptám.

„Už jsem zapomněla jeho jméno. Končilo na Stein a znělo šíleně snobsky.“

Postupně se přinutím uvolnit. *Dýchej, Temperance. Nádech. Výdech. Nádech. Výdech.*

To byla moje mantra během toho příšerného měsíce po bratrově pohřbu, kdy mi plíce občas sevřely ocelové pěsti a snažily se mě udusit.

Chtěla jsem, aby mě udusily. Někdy pořád chci.

Nikdy jsem netušila, že by dýchání mohlo tak bolet. Ale když člověka stáhnou z kůže a vykuchají, bolí ho samotná existence.

„Myslím, že ho přestalo bavit zvonit na tvůj byt. Tvrdil, že se tě snaží už spoustu dní sehnat.“

Když jsem doma, zvonění ignoruju. Asi se u mě občas někdo zastavil, podle jídla, které najdu v ledničce, když si vzpomenu, že bych měla něco sníst, ale všechno je tak rozmazané, že bych nedokázala říct, kdo to byl nebo kdy přesně přišel. Je to tak lepší. Nechci nikoho vidět. Dokonce se mi ani nechtělo jít ven a dát si čaj s Harriet, pohrozila však, že mě vystěhuje, pokud tenhle měsíc aspoň jednou neuvidím denní světlo.

Harriet položí obálku na stůl. „Nechtěl to nechat u mě, ale řekla jsem mu, že ji může doručit přeš mě, nebo si ji strčit do zadku, protože neotevřeš, ani kdyby zvonili čtyři jezdcí z apokalypsy. Nechal